

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 969/2023
27.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стевана Обренова, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 92/22 од 20.03.2023.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 516/23 од 12.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стевана Обренова, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 92/22 од 20.03.2023.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 516/23 од 12.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 92/22 од 20.03.2023.године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од једне године са роком проверавања у трајању од две године и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, према окривљеном је, на основу члана 348. став 6. КЗ у вези члана 87. КЗ, изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног револвера, марке „Црвена застава“, модел М83/93, калибра 357 магнум, фабричког броја ..., 99 метака калибра 357 магнум и 6 метака калибра 7,62x25мм, које предмете ће по правноснажности пресуде уништити МУП Републике Србије у складу са важећим законским прописима.

Поред тога окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала наведене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 516/23 од 12.06.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Стеван Обренов, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде или исте преиначи и донесе пресуду којом се окривљени ослобађа од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је у погледу кривичног дела за које је окривљени оптужен и оглашен кривим примењен закон који није требало применити, јер се у конкретном случају не ради о кривичном делу већ о прекршају.

У вези са тим, бранилац у захтеву наводи, да током поступка није било спорно да окривљени након престанка војне службе није предметно оружје и муницију пријавио надлежном органу унутрашњих послова ради добијања новог оружног листа, али да наведена ситуација није довољна за закључак да је на овај начин окривљени извршио кривично дело из члана 348. став 1. КЗ. Бранилац истиче да је за овакву животну ситуацију, чланом 47. став 1. тачка 17) Закона о оружју и муницији, прописано блаже казнено дело у виду прекршаја. С тим у вези је истакао да је окривљени поседовао оружни лист и дозволу за ношење оружја у сврху личне безбедности, али да није благовремено извршио пререгистрацију

наведеног оружја, што би евентуално био прекршај, те да су, оглашавајући га кривим за кривично дело, првостепени и другостепени суд погрешно применили кривични закон.

Изнете наводе Врховни суд оцењује као неосноване.

Кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ чини онај ко неовлашћено израђује, преправља, продаје, набавља, врши размену или држи ватрено оружје, конвертибилно или онеспособљено оружје, његове делове, муницију, експлозивне материје или минско – експлозивна средства.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је дана 02.10.2020. године, у Новом Саду, у свом стану у улици ... бр. ..., у урачунљивом стању, са умишљајем, без одобрења Министарства унутрашњих послова, неовлашћено држао ватрено оружје и муницију и то: један револвер марке „Црвена застава“, модел М 83/93, калибра 357 магнум фабричког броја .., 99 комада метака калибра 357 магнум и 6 комада метака калибра 7,62x25мм.

У изреци првостепене пресуде која се побија захтевом су описани сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим из члана 348. став 1.КЗ.

По оцени овог суда прекршај на који бранилац указује из члана 47. тачка 17) Закона о оружју и муницији, односи се на поседовање и дозволу за ношење оружја, набављеног у сврху личне безбедности, по раније важећем закону. Према стању у списима предмета, окривљени је, међутим држао оружје које је набавио у вршењу службе, као поручник који се налазио у активној војној служби у Приштини у периоду од 1993. – 1999. године. Након окончања активне војне службе, окривљени је без одобрења Министарства унутрашњих послова, односно без пререгистрације и поседовања дозволе МУП-а држао ватрено оружје и муницију наведену у изреци пресуде, па се ради о недозвољеном држању оружја. Супротно наводима захтева, у радњама окривљеног стичу се сва обележја кривичног дела из члана 348. став 1. КЗ, те у конкретном случају нема погрешне примене закона у погледу дела које је предмет прекршаја.

Како из изреке правноснажне пресуде јасно произлазе сви битни елементи кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1.КЗ, због кога је окривљени оглашен кривим, то евентуална сличност радњи кривичног дела са обележјима прекршаја, нема значаја, с обзиром да је окривљени оптужен и осуђен за кривично дело прописано одредбом члана 348. став 1.КЗ. У том смислу су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Осим тога, у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу – потврди о привремено одузетим предметима ПУ Нови Сад ПИ Стари град од 02.10.2020. године.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је до одузимања предметног оружја дошло на тај начин што је тадашња супруга окривљеног приликом пријављивања окривљеног за насиље у породици, обавестила полицијске службенике да окривљени поседује оружје и предала је оружје полицијским службеницима који, приликом уласка у стан окривљеног, нису имали наредбу о претресању стана. Наведеном приликом није сачињена потврда о уласку у стан сходно члану 158. ЗКП, нити је супруга окривљеног претходно упозната са правом ослобођења од дужности предаје предмета сходно члану 149. ЗКП, а спорна потврда о одузимању предмета је сачињена накнадно, тек након доласка окривљеног у просторије ПУ Стари Град. Бранилац истиче да приликом одузимања предмета није сачињен ни записник ни службена белешка у смислу члана 286. став 2. ЗКП, па је сам чин одузимања предмета спроведен на незаконит начин.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости наводи да је потврда о привремено одузетим предметима незаконит доказ, имајући у виду чињеницу да су полицијски службеници ушли у стан окривљеног поступајући по пријави супруге окривљеног за насиље у породици, у складу са својим овлашћењима прописаним Законом о спречавању насиља у породици и Законом о полицији, о чему су сачињени извештаји ПУ Нови Сад – ПИ Стари град од 02.08.2021. године и извештај о догађају – насиљу у породици број 3700/20 сачињен од ПУ Нови Сад – ПИ Стари град од 02.10.2020. године.

Одредбом члана 92. Закона о полицији, прописани су услови за привремено одузимање предмета, па је тако прописано да ће полицијски службеник привремено одузети предмет: 1) уколико околности случаја указују да је одређени предмет намењен за извршење кривичног дела или прекршаја, потиче или је настао као последица извршења кривичног дела или прекршаја; 2) ако је одузимање предмета неопходно за заштиту опште безбедности; 3) који лице коме је одузета или ограничена слобода има код себе и може да га употреби за самоповређивање, напад или бекство; 4) ако је то одређено другим законом. О привременом одузимању предмета полицијски службеник је дужан да изда потврду. Потврда из става 2. овог члана мора да садржи податке о привремено одузетом предмету, податке на основу којих је привремено одузети предмет могуће разликовати од других предмета, податке о лицу од кога је предмет одузет, као и податке о полицијском службенику (име и презиме, број службене значке) које је предмет привремено одузео.

Одредбом члана 95. Закона о полицији прописано је да је полицијски службеник овлашћен да изврши преглед објеката, средстава, простора и документације ради: 1) спречавања извршења кривичног дела, 2) хапшења

учиниоца кривичног дела, 3) поступања по дојави о присутности експлозивне направе или отклањања друге непосредне и озбиљне опасности за људе или имовину.

У конкретној ситуацији, како стоји у списима предмета, поступајући у циљу заштите жртве која је пријавила насиље, полицијски службеници су поступали према својим овлашћењима из Закона о полицији. Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости, да је улазак у стан окривљеног незаконито извршен, без наредбе о претресању стана, јер су овлашћена службена лица поступала у складу са Законом о спречавању насиља у породици, по пријави тадашње супруге окривљеног. Поступање по наведеној пријави и одузимање једног револвера и муниције, представљало је обавезу полиције према цитираним одредбама члана 92. и члана 95. Закона о полицији, а ради заштите жртве и спречавања насиља у породици по поменутом закону. Потврда о привремено одузетим предметима коју је потписао окривљени АА, заједно са извештајем о догађају – насиљу у породици, достављена је уз кривичну пријаву јавном тужиоцу, чиме је испуњен и услов обавештавања јавног тужиоца, па је потврда о одузетим предметима по начину прибављања и по садржини законит доказ, а правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стевана Обренова, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић